

A VÁROSLAKÓK FOLYÓIRATA

Pro Cultura Urbis díj 2007

XLI. évfolyam, 5. szám

megjelenik minden hónap 15-én

Alapítva: 1945

I–III. évfolyam: 1945–1947

Szerkesztő: Némethy Károly,
Lestyán Sándor

IV–XXVI. évfolyam: 1966–1988

Szerkesztő: Mesterházi Lajos,
Fekete Gyula, Vargha Balázs,
Jávor Ottó, Szabó János

Főszerkesztő:

Buza Péter

Olvasószerkesztő:

Saly Noémi

Szerkesztőbizottság:

Angelus Róbert, Buza Péter,**Hidvégi Violetta,****Kirschner Péter,****N. Kósa Judit** (publicisztika),**Saly Noémi,****Sándor P. Tibor** (archív fotó),**Török András**

(Simplicissimus Budapestje)

Facebook oldalunk szerkesztője:

Vadász Ágnes

A szerkesztés műhelye

a Nagy Budapest Törzsasztal

A szerkesztőség levelezési címe:

1054 Budapest, Honvéd utca 3.

budapestfolyoirat@summa-artium.hu

www.budapestfolyoirat.hu

Kiadja a Summa Artium Nonprofit Kft.

Felelős kiadó: Török András

1054 Budapest, Honvéd utca 3.

Telefon és fax: 318-3938

Lapigazgató: Szűcs Andrea

A BUDAPEST partnere

a Városháza Kiadó

Kiadóvezető: Csomós Miklós

Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár

1088 Budapest, Szabó Ervin tér 1.

Telefon: 411-5000

Terjesztés: Magyar Posta

Reklamáció: 318-3938

Tördelés: Görög Gábor

Nyomdai munka: Pharma Press Kft.

1033 Budapest, Szőlőkert utca 4/a

Telefon: 577-6300, fax: 577-6362

ISSN: 1785-590X

Nyilvántartási szám: 2.2.4/237/2004

Címlapon:

Vár a rongyolda

(2. oldal)

Kontúr Réka és

Domonkos Bernadett munkái

Fotó: RIC/9s

A hátsó borítón:

A város virágzó ékszerai

(30. oldal)

A BUDAPEST története (újabb) fordulópontjához érkezett. Úgy érzem magam, mint akit belelöktek a felderítetlen mélységű, alattomos áramlatokkal fenyegető folyóba, miközben, bár már hosszú évtizedek óta próbálgatja, nem tanult meg úszni.

Csak a vízen járni.

A BUDAPEST első szövegoldala, amióta – harmadszor (!) – újraindítottuk a főváros egyetlen kulturális havilapját, azaz tizennégy esztendeje, egy, ehhez a mostanihoz erősen hasonló szerkesztőségi publikációnak kínált felületet. A szerző személye következetesen rejtve maradt.

A folyó: a printmédiás piacának szinte évről-évre változó világa, s mindazért, ami most történik éppen a lapommal, ahogy az ebben az írásban foglaltakért, magukért a történelemért, magamra kell vállalnom egyes szám első személyvel a felelősséget.

Sokakkal, másokkal együtt, akik harminc-negyven-ötven éve az újságírás, szerkesztés, lapkiadás vizén próbálnak járni – úszni itt biztonságban soha sem lehetett –, nem volt más választásunk, mint újra és újra fellépni, lesz, ami lesz, az ismeretlen vizek hullámaira. S nem törődni azzal, sikerül-e? Esetleg: leér-e kapáló lábunk a fenékre, elég erős-e a karunk, hogy fennmaradjunk, ha mégse sikerülne, ami Jézusnak – eddig az egyetlen embernek, akiről ezt mesélik, s hiszik is, akik hitben élnek.

Nem volt más választásunk. Pusztán egzisztenciánkon túl sokszor hivatásunk értelmét – megismerni, megérteni, elmondani, közhírré tenni a világot – fenyegető trendek kényszerítették ránk az újabb és újabb próbát.

A lapot tizennégy éve újra-alapító főszerkesztőként én magam döntöttem úgy, hogy a BUDAPEST – harminc hosszú év szünet után – ismét jelenjen meg minden hónap tizenötödikén az utcán is, ennek a döntésnek minden következményével számolva.

Előzményekből többre is hivatkozhatom. A nyomtatott sajtó jelenlétét, fenntarthatóságát ellehetetlenítő kulturális sokkhatásokra például. Együtt élünk ezekkel régóta.

A javulásra nem látni esélyt, hogy tovább romlik a helyzet, arra annál inkább. Különösen igaz ez a minőségi lapok esetében, amelyeket soha nem a piac tartott el, főleg nem Magyarhonban. Nem az olvasók, hanem az állam, vagy annak valamely közössége, esetleg az előbbieknél talán pártatlanabb mecénatúra. Utóbbiak mindegyikéről túl sokat tudunk már ahhoz, hogy erős hittel forduljunk „az amíg élünk remélünk” illúziójához.

A mögöttünk lévő majd’ másfél évtizedben lapunkat előfizetési rendszerben terjesztettük. Még mindig nap mint nap találkozom olyan városszerető polgárral, aki nem tud róla, hogy rendszeresen megjelenik a BUDAPEST. Ahhoz, hogy sokkal többen legyenek olyan érdeklődők, akik erre a produkcióra kíváncsiak, intenzív (drága) marketingre volna szükség, ilyesmire a mi-típusú sajtótermékeknek nem futja. Jelentős példányszám-növekedésre, hogy a mindig bizonytalan támogatást kiválthassuk, akkor gondolhatunk – esetleg –, ha a szó szoros értelmében kilépünk a piacra. Az utcára. Ha lapunkat bárki érdeklődő a város standjainál is megvásárolhatja. Erősebb reklám alig képzelhető el annál, mint amikor Budapestnek ötvenvalahány pontján ott az újság, amit kínálunk.

Tesszük ezt éppen akkor, amikor mélypontjára zuhant a vezető lapok értékesítési példányszáma is, de tesszük azért, mert egy rövid kísérleti időszakra sikerült némi pénzt találnunk, elnyernünk.

Kicsinyhitű, miért kételkedel? – kérdezte az Úr Pétert. A Biblia arról már nem beszél, biztatásnak vette-e az első számú apostol ezt a tulajdonképpen ígéretes mondatot, s megpróbálta-e még egyszer utánozni a Mestert.

Az első és egyetlen meredek kísérlet vizén járunk mostantól, 2018 májusától, a negyvenegyedik BUDAPEST évfolyam derekán megjelenő számmal, amelyet az utcai árusítás, a piac igényei szerint – újabb kockázatot vállalva –, kiforgattunk eredeti habitusából. Utcaképesebbé, piacképesebbé tettük. Bizonyosan nem fog mindenkinek tetszeni régi, hűséges olvasóink közül, s nem hallgathatom el, én se ennek a lapstílusnak a gyakorlatában szocializálódtam.

Bár meg kell azt is mondanom, a negyvenegy évfolyam megjelenésének éveit tekintve, hatszor is változott a címlap, kétszer a formátum, négyszer a layout.

Bátorság! – ordítom magamnak. A vak lóé? – kérdezem magamtól.

Után a **BUDAPEST**